

Arszenyij Tarkovszkij

TÁBORI KÓRHÁZ

A műtőasztalt fényre tolták. Lógó
Fejjel feküdtem, hús a mérlegen,
Egy cérnaszálon verdesett a lelkem,
És kívülről figyeltem önmagam:
Pótsúlyok nélkül, egyetlen kövér
Piaci súllyal fölfüggesztve.

Mindez
Történt velem egy hópajzs közepén,
Melynek nyugati pereme ragyás volt,
Be nem fagyó, vad lápok gyűrűjében,
Kettétört lábu fák s feltételes
Vasúti megállóhelyek között,
Melyeknek szétvert koponyái kettős,
Sőt, háromszoros hókucsmák alatt
Éjlettek.

Aznap az idő megállt,
Nem járt az óra, és a vonatok
Lelkei nem siklottak lámpa nélkül,
A köd uszonyain a messzeségbe,
S ama limbuszban varjúesküvő
Nem volt, se hófúvás, se olvadás,
Ahol feküdtem szégyenben, mezítlen,
Envéremben, kizárva gravitációs
Teréből a jövőnek.
De megmozdult, és tengelyén a hópajzs
Forogni kezdett szemkápráztatón,
S fejem fölött elhúzott hét vadászgép
Alacsonyan, harcrendbe bontakozva,
S a sebkötő géz, mint a fára kéreg,
Testemre forrt, s idegen vér futott
Üvegedényből szomjas ereimbe,
S én tátogtam, mint szárazra vetett hal,
Nyelve a földi, csillámos, kemény,
Dermesztő, mégis áldott levegőt.

Lázcserepes volt ajkam, és itatni
Kellett még kiskanálról, és nevemre
Se tudtam visszaemlékezni még,

Дарьян
Тарковский
Ha nem
mon
vepeloza
A. Tarkov-
skij

Umban
75. VIII. 82

De később nyelvemen feléledt
Dávid király szótára.

S azután

A hó elolvadt, s a koratavas
Lábujjhegyen ágaskodott, s a tar
Ágakra zöld hárászkendőt dobott.

HÁBORÚ UTÁN

1

Mint erdő fája, mely az aljnövényzet
Főlé emelte lombja tenyerét,
S bozótra támaszkodva, szertesét
S rézsút s magasba nyújtja ágait,
Úgy nyújtóztam ki én is. Izmain
Erőtől duzzadoztak, és kitágult
A mellkasom. Tüdőmnek a legapróbb
Léghólyagát is átjárta a kék
Serlegből ömlő csípős, égi szesz,
S szívem vért szívott ereimből, és a
Vért visszalökte az erekbe ismét,
S olyan volt mindez, mintha földi bú
S öröm prelúdium és fúgaként
Harsogna egy hatalmas orgonán.

2

Magammal megtölthettem volna minden
Élőt – növények bár vagy emberek,
Kik haldokolnak tőlem egy sarokra
Vagy más sarkán a nagyvilágnak, oly
Kínok között, mint Marszüász, kinek
Bőrét lenyúzták. Én, ha életem
Áldoznám nekik, nem lennék szegényebb
Se étellel, se vérrel, se magammal,
Csak Marszüásszá lennék. Oly soká
Éltem velük, hogy Marszüász vagyok már.